

er saa ringe, at det forekommer mig ubilligt, at man af Hensyn til den skal fastholde som almindelig Regel, at i det store Antal Tilfælde, hvor ingen Forandring foretages i Salæret, skal den paagældende Sagfører vente ofte meget lang Tid, inden han kan faae sine Penge. Min hele Betragtning har været, at, naar en Mand har udført det Arbejde, som det Offentlige har forlangt af ham, er det naturligt, at han ogsaa har Ret til Strag at fordrø sin Betaling derfor. Smidlertid er det jo ikke noget særlig vigtigt Spørgsmaal, sammenlignet med den hele Forandring, der foregaar i Hovedsagen, saaledes at han faar et efter sit virkelige Arbejde afpasset Salær, og derfor vil jeg ikke betragte det som nogen Ting af gennemgribende Bigtighed, om Forslaget Nr. 2 bliver vedtaget eller ei. Hvad de to overfor hinanden staaende Vndringsforslag til § 3 angaar, skal jeg blot ganske i Almindelighed gjøre den Bemærkning, at jeg tror, det er i Befolkningens Interesse — og det er den eneste Grund, der har bevæget mig til at foreslaa det —, at den Sagfører, der af det Offentlige bestikkes for en Part, ikke har nogen Afgang til at modtage noget Extrahonorar af denne. Ligesaa sikkert som det er Lovgivningens Mening med Bestikkelse af Sagfører for en Mand i en Justitsfog eller Civilfog, hvor han har faaet fri Proces, at Parten saa ogsaa skal være fri for egne Udgifter i den Anledning, ligesaa sikkert er det ogsaa, at, naar det ikke forbydes Sagførerne som Regel at modtage et saadant Extrahonorar, er Befolkningen ikke fuldkommen sikkert derimod, i alt Fald paa forskjellig indirekte Maade, om ikke just i Følge egentlig Begjæring og Tvang, saa dog alligevel i Følge en Slags almindelig Fornemmelse af, at det er hensigtsmæssigt for En selv at yde Sagføreren noget Extra. Det er det, jeg tror, at den fattige Del af Befolkningen, som denne Bestemmelse i Særdeleshed vil komme til Gode, er ikke tjent med, at der bestaar nogen legal Mulighed for at yde Sagførerne et Extrahonorar, undtagen i alt Fald under meget indskrænkede Bilkær, og jeg vil sige i den Henseende, at jeg vilde meget heller gaa den Vej, at det ikke en Gang med Justitsministerens Samtykke skulde være tilladt at modtage nogen Extrabetaling; jeg tror, at det er meget mere i Befolkningens Interesse at føre Reglen aldeles undtagelsesvis igjennem, end det Mudsatte vilde være. Jeg erkjender, at det flette Honorar — under visse Betingelser endogsaa flet intet Honorar — som Sagførerne hidtil efter de bestaaende Regler have kunnet faae, indeholder en Slags Undskyldning for eller Forklaring af det Fænomen, at det undertiden hændes, at Parterne, og det ikke blot velhavende Folk, men ogsaa Fattigfolk, finde sig foranledigede til at yde et saadant Extrahonorar. Det kan undskyldes; men jeg mener, at det er meget mere

i den simple og fattige Befolkningens Interesse at stille den Regel op, at Sagføreren skal betales ordentlig af det Offentlige for sit Arbejde og saa ikke tage Noget for Retten. Det følger af de Bemærkninger, jeg her har gjort, at jeg med Hensyn til disse Vndringsforslag under Nr. 3 og 4 ikke lægger saa særdeles stor Vægt paa, om Vndringsforslaget Nr. 3 bliver vedtaget eller ikke, hvorimod jeg vilde anse det for uheldigt for Befolkningen, om Vndringsforslaget Nr. 4 maatte blive vedtaget. — Jeg vil endnu kun gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle Udtalelser af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Skjøndt han ikke har stillet Vndringsforslag, mener jeg dog, at det kunde være be- rettigt at sige et Par Ord i Anledning af, hvad han fremkom med, og da vil jeg gjøre opmærksom paa, at det, der for mig er det Bigtige, det, som er Hovedsagen ved det andet Punktum i første Stykke, er jo dette, at Salærbestemmelsen ikke længer i noget Tilfælde skulde tilfalde Administrationen, saaledes som Tilfældet kan være efter den nu gjældende Ret, men at den altid skulde finde Sted ved Retten; det er egentlig Hovedsagen. Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, om Salæret skulde tilkjendes ved disse subsidiaire Retshandlinger, eller om det skulde tilkjendes ved Dommen i Hovedsagen, naar der overhovedet er Spørgsmaal om en saadan, vil jeg sige, at min Mening om, hvorvidt man her bør fastholde det One eller Andet, hænger for mig noget sammen med Vndringsforslaget Nr. 2, thi dersom man i det Hele vil bortrydde eller ikke vedkjende sig det Princip, at Sagføreren egentlig har Ret til at faae sin Betaling, naar han har gjort sit Arbejde, men vil statuere det Mudsatte, nemlig at han maa vente, saa betragter jeg det som mindre vigtigt, om Salæret tilkjendes ham af den One eller den Anden af disse Dommere. Men dersom man derimod i Overensstemmelse med Lovforlaget, saaledes som det oprindelig er affattet, lægger særlig Vægt paa at gennemføre den Grundsetning, at, naar Sagføreren har præsteret det Arbejde, det Offentlige forlanger, skal han ogsaa i Reglen have sin Betaling strag, maatte man naturligvis komme til at lægge mere Vægt paa, at Salæret f. Ex. under et Thingsvidne fastsættes af Vidnedommeren, idet jo den Sagfører, der kun bestikkes til at optage et Thingsvidne, har fuldført Arbejdet, naar Thingsvidnet er optaget. Det forekommer mig at være det Væsentlige, der kan siges om det Spørgsmaal. Dette, om Kjendelsen affigges i Retten eller udenfor Retten, eller om der overhovedet skal være en Afgang til udenfor Retten at affigge Kjendelse om Salærets Størrelse, anser jeg for at være en meget lidet vigtig Sag, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at Grunden, hvorfor jeg har foreslaaet, at der skulde være Afgang til at affigge disse Kjendelser ogsaa udenfor Retten og uden Formalitetens Sagttagelse, er, at det forekommer